

Věc: Zpráva o průběhu pozorování.

Pozorovaný objekt: Homo sapiens sapiens, samice, věk 35 let

Účel: Zjištění obtížnosti bytí na planetě Zemi ve formě dospělého

19. října, pondělí

Objekt se probouzí, silně převažují negativní emoce. Opouští ložnici, přemísťuje se do koupelny, kde se asi půl hodiny snaží zcela změnit svůj přirozený vzhled. Bezvýsledně. Nestíhá, místo ranního příjmu živin si zvýší tlak jakousi černou tekutinou a ve spěchu opouští své obydlí. Nasedá do vozidla a tři čtvrtě hodiny je jeho mozek zaměstnán vymyšlením nadávek a končetiny mačkáním tlačítek, pedálů a vůbec ovládním vozidla. Konečně dorazí k budově, která se přímo snaží být atraktivní. Zde má objekt „pracovat“. Zastaví vozidlo a vystoupí. Vejde do budovy, která zevnitř není zdaleka tak výstavní jako zvenčí. Stoupne si do fronty na výtah vedle dalších svého druhu místo možnosti protáhnout si svaly a klouby na schodech. Čtyři hodiny svého života pak zírá do monitoru svého pracovního přístroje a jeho prsty vyťukávají text, který stejně nikdo nebude číst. Pak má pauzu a tak znovu vystojí frontu na výtah a dole vymění nějaké papírky za oběd, pro který by chemický průmysl mohl soudit ten potravinářský, že mu fušuje do řemesla. Následně opět vyjede ke svému pracovišti. Světla už ubývá, když nasedá do svého vozidla a vyráží směniti další papírky za různé nepotřebné věci a pak domů. Tam do sebe v rychlosti nahází denní příděl potravin zapne stroje, který ho informuje o tom, kolik katastrof se stalo během jeho nepřítomnosti. Pak zamíří do koupelny, kde si z obličeje rychle smyje to, co na sebe ráno pracně nanášel. Zbytek těla si opláchne horkou vodou a jde spát. V posteli si vzpomene, co ho další den čeká, a tak když usíná opět převažují negativní emoce.

20. října, úterý

Denní rutina naprosto stejná, viz výše.

21. října, středa

Objekt je hrozně nekreativní tvor. Chová se stejně jako 19. října.

22. října, čtvrtek

To snad není možné, viz výše.

23. října, pátek

Opat vše stejné jako v pondělí, snad jen nálada je ještě horší než v předchozích dnech a objekt působí unaveně.

24. října, sobota

Objekt vstává z lůžka o čtyři hodiny později. Tentokrát se maskuje pouze čtvrt hodiny, zato hned potom nasedá do vozidla a vyráží směniti papírky. Po návratu si vypije svoji černou tekutinu a pojí něco z přivezených zásob. Pak vyfoukne trochu vzduchu a pustí se do přerovnávání různých předmětů ve svém obydlí. Také otírá některá místa kusem oblečení, jezdí po zemi jakýmsi funicím přístrojem a na závěr celou podlahu

šudlí další částí svého šatníku. V půl dvanácté začíná s přípravou jídla, tzv. oběda – vezme do ruky svůj komunikační přístroj a chvíli do něj mluví. Asi za deset minut zastaví před obydlím objektu vůz, z něj vyleze další podobný tvor a podá objektu objemnou krabici. Pak odjede. V kuchyni si objekt vybalí jídlo z krabice, každá částí jeho oběda je pečlivě zabalená, ale stejně z ní kape tuk. Po jídle si vytáhne svůj pracovní přístroj a znovu do něj tlučá nesrozumitelný text. Pak opět sleduje ten zvláštní přístroj jménem televize a nakonec usne. Vzbudí se za soumraku a tak rychle něco sní a znovu si sedne k televizi, aby neprošvihl svůj oblíbený pořad, toho dne asi čtrnáctý. Je půlnoc, objekt se přesouvá na lůžko a rychle usíná, vždyť má za sebou únavný den.

25. října, neděle

Název tohoto dne pochází ze slova nedělat. To ale objekt buď neví, anebo nerespektuje. Zkrátka když se v poledne probudí a znovu se bez výsledku pokusí bojovat proti své přirozenosti, sedne do svého vozidla a jede na místo, kde ho obslouží a přinesou mu oběd. Sice ne v krabici, ale jinak prakticky stejný jako včera. Pak se vrátí domů a znovu buší do svého přístroje a ječí do svého komunikačního zařízení. Odpoledne vyjede směnit další papírky za kusy oblečení, které stejně neunosí. Ještě chvíli bloumá po obchodech, ale přestává ho to bavit, a proto se vrací domů. Tam si pustí televizi. Nyní zde napíšu ukázkou, ze které pochopíte, jaké nesmysly objekt sleduje. Ukáзка je z tzv. romantického filmu. Rozhovor dvou postav: „Miluju tě.“ „Já tebe víc.“ „Já tebe nejvíc.“ O deset minut později: „Nenávidím tě.“ Já tebe víc.“ „Já tebe nejvíc.“ O patnáct minut později: „Miluji tě.“ „Já tebe víc.“ „Já tebe nejvíc.“ A na konci filmu: „Ano.“ „Ano.“ To myslím hovoří za vše. Objekt ze sebe hlučným odfrkáváním dostane hlen, který se mu nashromáždil v nose a vypne televizi. Dá si jídlo, co zbylo od včerejška a v posteli znovu využívá svůj pracovní přístroj. Velice otrávený výraz uzavírá den a objekt usíná. Tímto končím svůj záznam.

Závěr: Tato práce vystihuje, o jak zvláštní a primitivní tvory se jedná. A to si ještě myslí, jak to mají těžké! Pokud mohu doporučit, jakou formu života na Zemi si vybrat, volil bych mládě druhu Homo sapiens sapiens (zde je však riziko dospívání) či jiného živočicha.

Ofu (obyvatel Saturnu)

Do češtiny přeložila Alžběta Lepková